

HÁRS ERNŐ

Versek a hagyatékból**Kóda**

*Kinek kopolyájából
tüdőt formált a lét,
vesztét okozza bárhol
a vízi sűrűség.*

*Ki túl nagy mélybe szállott,
nincs annak visszaút.
Nem várok túlvilágot,
minden vigasz hazug.*

*Inkább, ha végleg úr már
felettem a sötét,
elvágom, büszke búvár,
a remény légcsovét.*

*S egymás után levetve
sisakot és ruhát,
gyűjtöm tekintetembe
a cseppfolyós halált.*

(1987)

A kikerülhetetlen

*Mi nem tudjuk még, de ő tudja már,
s makacsul készül a pillanatra,
mely az övé lesz, egyediül övé.
Így gyűjti sorsunkat maga köré,
mely minden ellenállását feladva
fogadja vesztét, mint kulcsot a zár.*

Dal

*Az egyik ember tetteit
bünteti a szabály,
a másik azzal vétkezik,
hogymeg semmit sem csinál.*

*A rézgomb és a napkorong
ugyanaz valahol –
sok kérdést tesz fel a bolond,
még többre válaszol.*

(2000)

Te voltál nekem a zene

*Te voltál nekem a zene,
s most nélküled bolyongnak
a hangjaid az űrben,
oly hullámhosszra állva,
mit nem foghat fel élők füle már.
Nekem kell utánad erednem,
csak én tudom a kulcsot.
Kezdem már dallamát
megformálni a számban
egy éneknek, amelyben
együtt a vég s a kezdet,
s amely már nem te vagy, sem én,
csak valami végtelen nagy,
boldog csodálkozás.*

(2010)